

на пѣснь божїа, зашо кылъ жаленъ, че мѣ оумрѣлъ братъ, и той мѣ запоалъ, и чѣлъ негшва старецъ и го испадилъ ѿ секе, и слѣдъ това гавиласе пресвѣтаа Богородица на старецатъ и мѣ рекла: да не затворишъ томъ клѣгъ истѣчникъ, той ще да напои свѣтаа цѣрковь съ пѣсни божїи и да прослави сїна моего и мене. И тогава томъ старецъ мѣ далъ дозволѣнїе и прощѣнїе, да писѣва кнїги, да слави Бога, емѣже чѣсть и поклонѣнїе, аминь.

Ч Х Д О 11.

Ѡ ищѣленїи рѣкъ царици галловъ.

Имало оу Галлїа нѣкой царь, пѣрка та жена мѣ оумрѣла, коа то мѣ била родила една цѣрка, много красна и прилична дѣвица: и нарекли ѿме то ѿ Марїа: подїръзъ това царьатъ се ѡженилъ пакъ за друга, и та била много хѣбава, ѡбаче колко то со снага хѣбава, толкова съ дѣшѣта лѣша и грѣба, и завїдела, и скала да нема друга жена като неа хѣбава, и видѣла нейна пѣсторка, зашо ще да бїде по хѣбава ѿ неа, и ѿ нащилъ дїаволъ да ѿ оуѣе, и ѿишалъ царьо далече, она тогїва нашла време и рекла на единъ слѣга: и скамъ да ми стѣришъ една лѣбовъ, ама нїкой да не знае, и ще да ти дадемъ що ти ѣ наймїло: а онъ се заклѣлъ да сотвори това, що ще да мѣ рече. Тогїва мѣ она говорила: прѣва та жена царѣва родила онаа дѣвѣйка, ама не ѣ со съ него, ами съ нѣкой другъ человекъ солъ, зашо ѣ ѿ лѣшъ тѣтко, за това се и она лѣшо чїни, и ска да посрамѣти царскїа дѣмъ, оутре да ѿ зѣмешъ, и речї ѿ: каквѣ да ѿ водїшъ на тефирїчь, и ѿведї ѿ на планина та да ѿ оуѣешъ, и за нишанъ да ѿ ѡскѣешъ рѣцѣ те да ги донесѣшъ, и оупѣль ношь